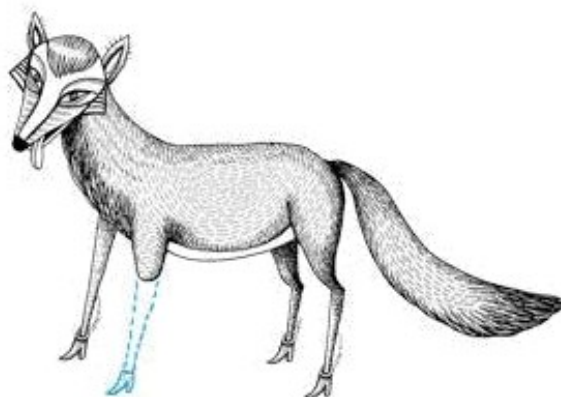

Kinga Lis

* * * * *

Ô Liskowi Trzyłapkowi,
co kcioł
uwidzieć morze

* * * * *

* * * * *

Kajsik w górak, niestraśnié downo temu, zył Lisek Trzýłapek ze swojom rodzinom – Mamom i Tatom Lisami. Lisek dostał miano Trzýłapka zaroz po tym, jako straciył jednom łapke w ôklepcu, co go założyli w lesié robsice. Nie przeszkodzało mu to jednak we figlak i zobawié. Niestety Trzýłapek ni móg se nojś kolygów. Inne zwyrzontka śmioły się z jego ułomności i skrony tego Lisek duzo casu przesiadował smutny w dóma.

Mama z Tatom straśnié się tróbowali ô swojego sýnecka. Radzi byli by mu jakosi pomoc, ino nie wiedzieli jako. Wte ftoREGOSI dnia Trzýłapek przýseł ku nim po ôbiedzié i krapke ze wstydy pedziół:

– Kciołbyk uwidzieć morze.

Tata kcioł juz pokozac sýnkowi ksionzke ze zdjýnciami, ale Trzýłapek pokryńciył głowom.

– Nie na zdjýnciu, Tato. Jo by kcioł uwidzieć prowdziwe morze. I piosek. I mewy. Kciołbyk się wystyrmac na wydmy i posłuchać, jako sumiom falé, a wiecór siednońc na plażý i uwidzieć zachód slónka.

Ôjcowié Trzýłapka požreli po sobié bezradnié. Pырso się ôbezwała Mama:

– Kochany, toz to jes straśnié dalyko, na północý. Nie stać nos, coby haniok jechać, a ty na swojik trzek łapkak nie zdoles zojś tele dole...

– Ale Mamo, jo muse sprógować! – krzýknon lisecek – Jakoz mom poznać, cý dom rade, kie nie sprógujym?

Tata popatrzoł na Trzýłapka a pote rzók:

– Sýnecku, ôbiecujym, ze kiejsik uwidzisz morze. Sýtka uwidzime.

Godajyncý to, podeseł do staryj sofy i wyjon ś nijj zerdzewianom puszkę.

– Kiek był w twojim wieku – pedziół – zbiyrołek do tyj puszki piniondze, coby my mogli pojechać w góry. Ino ze los kcioł inacyj. Umar mój tata, a twój dziadek, i zek musioł zacońc chodzić do roboty, a piniondze z puszki dołek mojjj mamié. Dzisiok – ciongnon dalyj Tata – dajym Ci totyn puszkę, cobyś z jyj pomocom móg spełnić swoje marzynié.

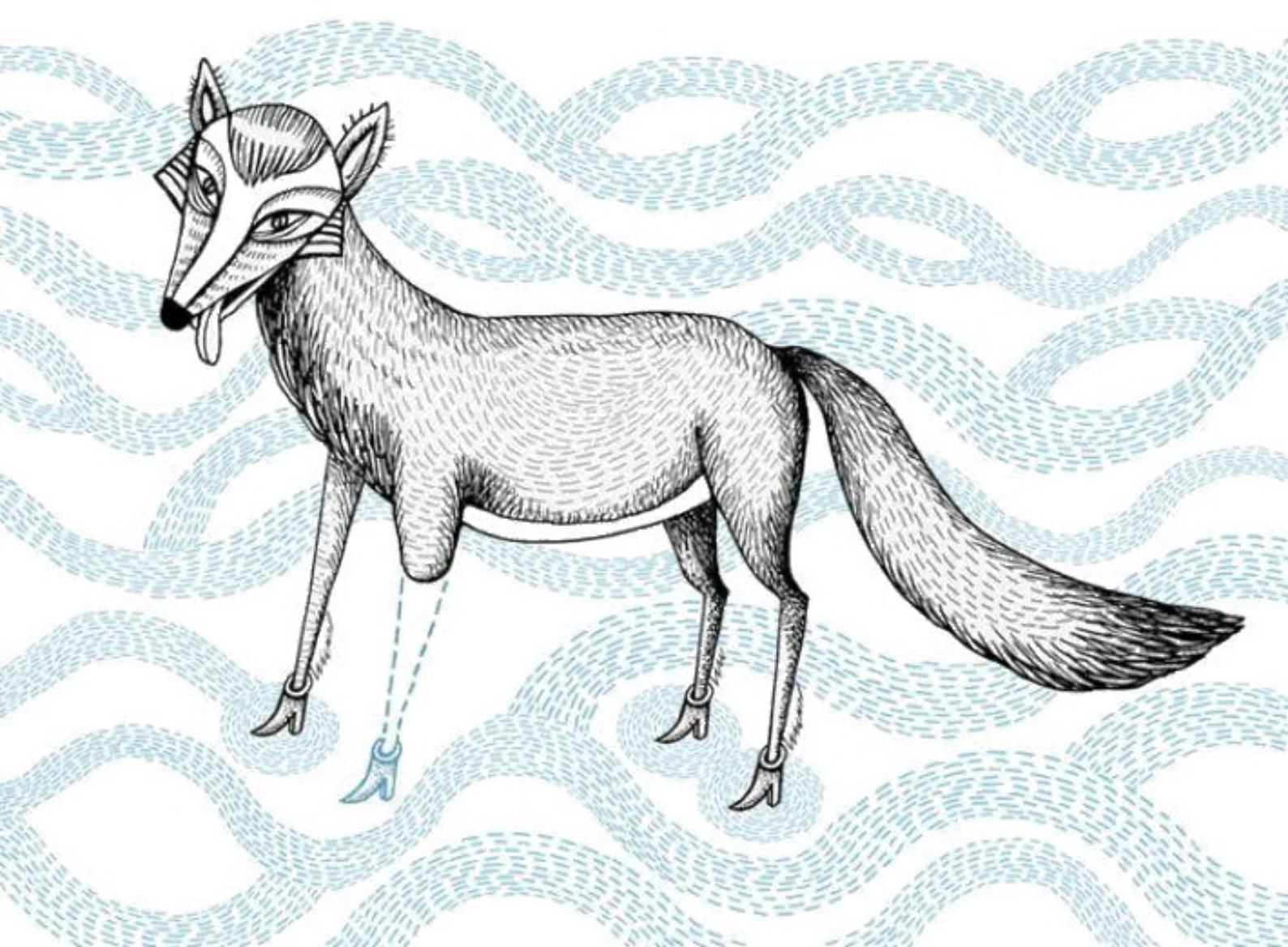
Trzýłapek dłuGO poziyroł na puszkę, podziynkowoł Tatowi i poseł do swojj izbecki.

Totyj nocý Lisecek dłuGO ni móg uspać. Cosi nie dawało mu spokoju. Ôzmysłowoł ô puszcze, ô morzu, ô swojik ôjcak, jaze wziyno go spanié. Kie namiyniało na świtanié ôbudziył się z gotowym planym. Ôjcowié jesce spali, totyz lekućko wloz do ik sýpialnié i ôstawiył na nokastliku liścik. Pote wzion plecok, cichućko zapar za sobom dżwyrze i poseł w strone wychodzonego slónka.

Trzýłapek wzion ze sobom nieduzo rzecý. Mioł swojom ulubionom ksionzke z bojkami, cijnki kocýk, krapke chleba, mape i zerdzewianom puszkę. Nie wiedziół na co, ale kcioł jom mieć ze sobom. Poseł w świat, coby spełnić swoje marzynié – uwidzieć morze. W liście napisoł krótko ôjcom, kany się biere, coby się nie tróbowali. Spómniół tyz, ze nie zdole dłuzyj cekać na to, jaze jego sny się same spełniom. Mioł nadzieje, ze zrozumiejom.

Seł i seł przed się. Przódzi sprowdziył na mapié, we ftoROM strone się powiniym kierować i tego kierunku się trzýmoł. Zatrzýmowoł się, coby się napić wody ze źródełka, zjes pore borówek, co ik nachodziył w lesié, abo coby se ino dychnońc. W nocý zwijoł się w kulke w jakiejosi jamié, przýkrywół się kocym i tak społ.

Po poru dniak cas się zwyrtnon i zacyno loć. Bez to, ze Trzýłapek góniył pomału, krapke casu mu zajyno, zakiela znaseł jakomsi zochyline. Kie nareścié wloz do jednyj nory, kcioł się ôkryć kocym, ale ôbocył, ze sýćko, co mioł w plecoku, było doimyntnié przelote.

Juz bezmała zmiyrkało... Bzydny Lisek trzons się ôd zimna i ôd strachu, a w dodatku jesce po lesię cały cos cosi strzylało i słysoł dziwne żwiyunki. Po cichućku zacon popłakować, bo nie wiedzioł, co mo zrobić. Wtyncos, w świetle błysku pierona, uwidzioł przed norom jakisi ruk. Zlonk się strasecnié, alé ciekawość była wyynkso jako strak, tak ze wychylył się ze swojygo schroniynio. Dopatrzoł malućkie żwiyrzontko, co warciućko uciekało – cheba przed burzom i dyscym.

- Ej! - krzyknon Trzýłapek. - Stójze!

Żwierzontko jednak nawet nie spomalyło.

- Stój! - sprógowoł Lisek jesce roz. - Pytom cié piyknié, pockojze na mnié!

Kie toto nie podziałało, Trzýłapek pognoł za żwiyrzontkym nowarcyj, jako ino umioł. Nie było to leko bez jednyj łapki, tak ze na kóniyc stracył go z ôcýsk. Przýsła noc. Załomany, przemocony dyscym i przelynkniony, Lisek ni mioł juz siył i marzył ino ô spaniu. Pomyśloł ô swojy pościółecce, ô Mamié i Tatowi... Zaś zakciało się mu płakać. W te razy dopatrzoł starom sope. Ôświytlowała jom stojonco zarosicki-niedaleko latarnia. Lisek jaze klaston łapeckami na totyn widok – przecie w sopié zawse jes siano! Mozno się nim ôkryć i ispać!

Cým pryndzyj ôbesel sope, sukajyncý wyjćcio, a kie juz go znasel – wloz do nuka. Uwidzioł to, co mioł nadzieję uwidzieć. Siano! Cało kupa siana. Juz się mioł w nim zagróbść, kie cosi dopatrzoł – znajomom sýlwetke w końcu sopy. „Toz to żwiyrzontko, co przede mnom uciykało!” – Pomyśloł se Trzýłapek.

Podesed blizyj. Wte uwidzioł, ze żwiyrzontko jes bioło-corne i akurat się myjé.

- Cześć – pedzioł Lisek.

Zodnyj reakcję. Trzýłapek nie wiedzioł juz, co ô tym myślećk, kie z niedobocka żwiy-rzontko się wyprościło i jaze sfucało. Wtej Lisek ôbocył, ze to mały kotek.

- Coz się tak nie ôbzýwos? - spytoł się kotka.

Jego nowy kolyga nic nie ôdpedzioł. Cosi we wyglondzié żwierzontka nie pasowało Liskowi. Wtedy zauwożył, ze kotek ni mo usów.

- Juz rozumiym. Ty mie nie słysýs, prowda? - pedzioł Trzýłapek.

Kotek, jakby kcyncý ôdpedzieć, pokozoł łapkóm po swojik usak.

- Nie tróbujsię, jo tyz cosi stracył – godajyncý to, dżwignon kikut swojyj łapki.

Kotek, nabrowsý bez tyn gest krapke zaufanio, podeseł blizyj i przýpatrzowoł się Liseckowi.

Tyn w te razy powyciongoł rzecý ze swojego plecoka, cały cos godajyncý do swojego towarzýsa, jakby to było cosi zwykłego.

- Sýtko przelote. Patrzoj, mapa juz mi na nic – pedzioł i pokozoł jom kotkowi.

Ón na to kiwnon łapkóm i zmorscył brwi, dajyncý Liskowi znać, ze to niewozne.

- Ale kotku, jako jo trefiym ku morzu bez mapy? Pożryj. – Wyjon ksionzke z bojkami, a na jyj ôkłodce widno było piykny ôbrozek z brzegiym morzo. – Haniok idym.

Nowy znajomy Trzýłapka patrzół to na mapę, to na ksionzke, po cým pokiwoł głowóm ze zrozumieniym i ôbezwol się piyrsý roz:

- Kces się dostać nad morze, hej? Wiym, jakoś powinien iść. Jutro rano Ci pokozym. A, włośnié – nazýwóm się Kotek Niesłychotek.

Trzýłapek strasnié się uradowół, jaze ôbląpiył Niesłychotka.

- A teraz – dopedzioł Kotek – podźme spać.

Tota noc była dlo Liska bar'z spokojno. Cuł, ze jes ś nim jego przýjaciel i dobrze się mu spało. Z rania pozbiyroł swoje rzecý, co się susyły na sianié, wyrucił mapę, co naprowde się juz do nicego nie nadawała i ôbudziył Niesłychotka. Tyn wyseł ś nim przed sope i pedzioł:

- Widzisz tote wielgié drzewo – tamok dalyko? Óno pokazujé kierunek. Kie ku niemu dońdziys, uwidzisz nastympne, takié samuškié. Tyk drzew jes dziesiyńć. Pote bees musioł se radzić som.

Lisek Trzýłapek podziynkowoł Kotkowi i rusył we strone pokozanego drzewa. Seł i seł, a kie ku niemu doseł, uwidzioł drugié drzewo, a po nim dalse i jesce dalse. Przý ósmym drzewié Lisek namýsłoł krapke dychnońć. Korzynie rośliny były hrube i styrcały ponad ziym, tworzyncý piykne miyjsce, kany mozno se było dychnońć. Trzýłapka wartko wziyno spanié, a kie się ôbudziył, było wceśnié rano. Zostały mu jesce ino dwa drzewa na trasié, co mu jom pokozoł Kotek Niesłychotek. Seł lekim krokym, ôzmyślajyncý, co be, kie natrefi na ôstatnié, dziesionte drzewo. Co bedzié musioł wtedy kónać? Dalyko be jesce mioł ku morzu?

Nie zesło duzo casu, kie doseł na miyjsce. Przed nim było nowiynkse drzewo, jakie bez calúcki zýwot widzioł. Trzýłapek był jak urzekniony. Siednon na ziymi, ôpar się grzýbietym ô trom drzewa i patrzół do góry, w niebo. Pomału go zacýnała gryś samotność i ni mioł pomysłu, co dalyj zrobić. Kany iś?

Kie se tak siedzioł i ôzmyślowół, cosi lekiego spadło mu na głowe. Siyngnon łapóm i ôkozoło się, ze to zeswijano kartka papiyru. Pożrół do góry, nale nic nie uwidzioł. Co tfu ôswinon kartke.

*Jo jes Sówka Niykówka,
co pise na papiyrze słówka.*

Pożroł roz jesce do góry i pore kónorów nad sobom uwidzioł wielgié ptośýsko.

- Ej, Sówko! – krzýknon – Moze ty bes wiedziała mi pomóc! Idym ku morzu, ale moja mapa przemokła, a jo nie wiyom, we ftorom strone mom zmiyrzać!

Cekoł kwile na ôdpowiydź, a kie jyj nie dostał, juz mioł krzýknońc drugié roz, ale w te razy zaś kartecka zleciała mu na głowe.

Godos, ze bieres sié nad morze?

Znom dobrom dróge, moze...

Ino jakoz Ci haw pomoze

Sówka, co godać ni moze?

Trzýłapek sié zamyślył na kwile, utar coło i krzýknon:

- Wiyom! Polecis nade mnom i tak mi pokozes kierunek!

Nie minyna minuta, kie uwidzioł kolyjnom kartecke. Wartko jom ôzwinon i przecýtoł:

Przýstanym na prośbe twojom,

kie ôdpowiys na zogadke mojom!

- Coz to za zogadka? - spytoł sié Lisek.

Tym razym musioł krapke pocekać na ôdpowiydź. Kie kartecka juz zleciała, ôtworzył jom i zamyślył sié, widzyncý, co Sówka napisała.

Daleko kajsik wisi niewzrusone

i kozdy dziyń idzié w swojom strone.

Jak w lecié skóre pokozes mu biołom,

Fnetki sié zmiyni kolorym w bronzowom.

Kie bez ciymne ôkulory noń požres,

wte na pewno dobrze go dożres.

Trzýłapek zamyślył sié. Przechodziły minuty, a ón cały cos ni móg nojś ôdpowiydzi. Juz mioł sié poddać, kie zo chmur sié wychyłyło...

- Słónko! To jes ôdpowiydź! To jes na niebié kozdy dziyń, alé kie jes niezachmurane, ciynzko požreć prosto na nié, bo straśnié razi po ôcak! W lecié ôpalujé nos na bronzowo, a dziynki ôkulatorom mozeme go lepijy uwidzieć! - krzýknon uradowany Lisek.

Dalso kartecka juz nie spadła, za to Trzýłapek usłysoł świst skrzydeł dźwigajoncýk sié w powiytrze. Wstoł wiync ze ziyimi i poseł za Sówkom, co pomału leciała w strone północý.

Lisek w taki sposób seł pore dni. Roz kiela cos patrzył w góre, coby sprowdzić, cý jego towarzyska nie zmieniyła kursu. W nocy ón społ w beżpiycnyk norak, a óna siodała na no-blizsým drzewié. Trzýłapek nie cuł sié juz samotnié, choć ôd casu zogadki nie dostał ôd Niyarówki zodnyj kartecki.

Tak mijoł cas, jaze jednego dnia, kie Lisek masierowoł przed sié i podśpiywowoł pod nosym jakomsi skocnom śpiywonke, miysto drógi pokozaly sié młaki. Poôbziyroł sié do-ôkoła, ale były wsyndyj – poza drógom, co niom przýseł. Bezradnié popatrzył do góry i w tyj kwili Sówka puściyla mu kartecke, na ftoryj napisała:

*Tutok zmiynis przewodnika,
słuchoj go i nie ôdłaż nika.
Pośród młak go nońdziys,
a ś nim do kónca juz zońdziys.*

Lisek dźwignon głowe, coby ôdpedzieć, ale Sówki Niymówki juz nie było.

- Sówko?! - krzyknon Trzýłapek. - Nie ôstawioj mnie! Jo nic nie rozumiym z tego, coś napisała! Fto mie dalyj powiedzié, Sówko?!

Ôdpediała mu głucho cisa. Totyz siednon na skalé, co lezała zaroz koło niego i namyśłoł, ze pocco. Moze Sówka zrobiyla mu ino taki figiel? Cas jednak mijoł i mijoł, a óna się nie wracała. Kie Trzýłapek prógowoł cosi wyśpelukować, usłysoł cichućkié płakanié. Wte uwidzioł, ze na wielgim liściu siedzi mały chrobocek i popłakujé.

- Cemu płaces? - Spytoł się Trzýłapek.

- Ftoś ty jest? Co tutok robis? - ôdpedioł pytaniym na pytanié chrobocek.

- Jo jes Lisek Trzýłapek. Wyndrujym juz kupe dni, coby spełnić swoje marzynié – uwi-dzieć morze. Niestety trefiyłek na te młaki i ni mom poynyćio, jako ik ôbyńś, coby is dalyj – ôdrzók Lisek.

- Jo się nazýwom Stonka Niewidomka – ôdpedioł chrobocek – Nie widzym ôd uro-dzynio. Znom toty młaki bar-z dobrze, ale dzisiok duł strasnié siylny wiater, ftory zniós mie razem z liściym tutok w to miyjsce i nie wiym, kany zek jes.

- Moge ci jakosi pomóc? - zapytoł się Trzýłapek.

- Podźwignij mnie, pytom cié piyknié, a pote nońdz skałe, co wyglondze jak serce, i połóz mnie na niyj. Stamtela juz znońdym dróge.

Lisek wyôbziyroł się dokoła, jaz w kóncu dopatrzoł skałe, ô ftoryj godała Stonka i po-łozyl jom na niyj.

- Piykne Bógzapłóć, mój przýjacielu. W podziynkowaniu za twojom pomoc jo pomo-gym tobié. Wiym, jako przedryć się bez tyn siyhłe – musis ino stawać dokładnié tamok, kany Ci pokozym – pedziała Niewidomka.

- Stonko, jes ino jedyn kłopot – tak, jakok juz godoł, nazýwajom mnie Trzýłapek i fak-tycnié ni mom jednyj łapki. Nie jezek telo wartki i śpyrtny jako inse lisý – pedzioł zasmuco-ny.

- Nic nie skodzi! - pedziała wesoło Stonka – Wybiereme dróge, co jes długso, ale nie wymogo skocności zajonca.

Lisek jaz przýklapnon w łapki z radości, a Niewidomka, bieryncy to jako sýgnał, rusy-ła przed się. Lekućko przechodziyla z kamiynia na kamiyń. Trzýłapek nawet pomyśłoł, ze zachowujé się tak, jak kieby wcale ni miała problemu ze wzrokiym. Seł za niom krok w krok, a kie ustawoł, jego towarzyska przýstawała na kwile. Zakiel się ôbeżroł, pozmiyrkało się, a młaki były juz za niymi.

- Nawet nie wiys, jakik ci jes wdziyncny – pedzioł Lisek Stonce – Bez tobié nigdy byk cheba nie przesel tyk mocarów.

- To drobno rzec w porównaniu, co ty zrobiyles dlo mnie – ôdpediała Niewidomka.

- Tutok niedalyko jes jama, kany mozes przespać noc. Rano się wrócym ku tobié i po-kozym Ci, we ftorom strone is. Morze jes naprowdzicki niedaleko, dońdziys haniok jutro.

Lisecek jesce roz podziynkowoł Stonce i poseł w strone jaskini, coby ôddychnońć przed swoim wielgim dniym. „Juz jutro! Ni mogym się dockać!” - ciesyl się w myślak. Po-mimo tego radosnego porusynio usnon jednak wartko, bo na ciele był juz domyncony ôd poru godzin.

Nastympnego dnia Trzýłapka ôbudziyl pisconcy dłos jego nowyj przýjaciółki.

- Stawoj, Lisku! Jak kces zdonzýc przed zachodým slónka, musis ís juz teraz – pedzia-
ła.

Trzýłapek wartko porwoł sié ze ziyimi, poskładoł koc, wsunon go do plecoka, zaruciyl go na sié i juz był gotowy. Stonka sié ino mu uśmioła i wysła przed jame, dajyncý znać kiw-
niyńciým głowy, coby Lisek zrobiyl to samo. Cas był piykny – w som roz na wyndrówke.
Lisek nieciyrpliwié cekoł na to, co mu koze Niewidomka, bo kcioł cým sporzyj rusýc w
strone morzo. Stonka wyglondała jednak na zmortwionom.

- Stało sié cosi? - Spytoł sié Lisek.

- Nié, nié – ôdpediała niewidomka – ino zabocyłak ô tym, ześ kalikom. Pożryj w pra-
wo, tamok jes niewysoki wiyrk.

Trzýłapek ôbyrtnon sié w strone pokozanego miyjsca i popatrzoł zamyślany.

- Widzis, Lisku, dlo kogosi zdrowego to ino mały wiyrsýcek, ftorego mozno bez pro-
blemu przyńśc. Dlo tobié to nowyzsý scýt, na ftory sié w zýwocié wystyrmiys. Za tom gó-
rom jes morze.

Trzýłapek nie ôzmysłowoł długo. Ôbiecoł Stonce, ze bedzié uwazowoł, dychnon głym-
boko i poseł w strone góry.

Idyncý przed sobié, Lisek sié staroł nie myslec ô tym, co go ceko. W pamiyńci przywo-
łowoł swojik nowyk przyjaciól. Ôzmysłowoł, cy kie spotko jesce Kotka Niesłysotka, Sówke
Niykówke i Stonke Niewidomke – mioł ôkrutnom nadziejé, ze sié tak stanié. Tak ôzmysłu-
jyncý przyblizoł sié ku górze, alé niós w sobié coraz wiynkse ôbowy. Co sié stanié, jak nie
zdołé? Bedzié sié umioł wrócić? Zacon sié styrmać pod góre. Z pocontku ciynzko nie było,
choć Lisek pomału zacón cuć zmyncynié. „Dom rade!” - powtorzoł se to w myślak. Kozdy
krok był coraz ciynzyjsý, ale tyz przyblizowoł go ku celu. W połowié drógi musioł dych-
nońc. Napiyl sié wody z potocka i legnon na chłódnij ziyimi. Lezoł tak jakomsi kwile. Zbiy-
roł siyły i wyôbrozoł se, jako be wyglondało to, co go ceko za górom.

Rusył zaś, ôbiycujyncý sobié, ze teraz dońdzié do celu. Skole ôbsuwały sié pod łapka-
mi, skielzowały dołu, i traciyl duzo siył. Juz był niedaleko, kie ziyim sié ôsunyna i Lisecek
stuloł sié pore metrów w dól. Zacon płakać. „Nigdy nie uwidzým morzo, nie udo sié mi po-
konać tego wiyrchu!” - myśłoł niescyńśliwié. Wte zbocył se ô swojik ôjcak, ô tym, jako ik
kocho i jako óni kochajom jego. Dźwignon sié pomału, spożroł w góre i pewny sobié zro-
biyl krok. Pote drugi, trzeci, nastympny... Pot spływoł mu po cole, bolało go w kozdym
miyńśniu ciała, ale nie przestawoł sié styrmać. Jesce pore kroków, juz prawie... Udało sié!
Kie Trzýłapek uwidzioł, ze jes przy samym scýcié, zapar na kwile ôcý. Kcioł uspokojić ôd-
dech i przyryktować sié na to, co ô kwile uwidzi.

Kie ik ôtworzył, ni móg uwierzýc w to, co widzioł. Przed nim ukazowoł sié nopiyk-
niyjsý widok, jaki kiedykolwiek było mu dane uwidzieć. Z wraźnio zaparło mu dech w
piersiak i ni móg sié rusýc. Morze było takié, jako se go Lisek wymarzył. Niy! Było jesce
piykniyjse. Ôd jasnosiwyj tafle wody ôdbijało sié tysionce promyków slónka. Fale lekućko
biyły ô brzeg, tworzyncy małe kipiele, a mewy lotały nisko, bezmała dotykajyncý wody.
Trzýłapek zacón ís przed sobié jak zacarowany. Seł tak wartko, jak ino pozwołało mu na to
jego kalictwo. Wreścié dotar do plaży i ôśmioł sié.

- Udało sié! Udało! - krzýcoł,

Kwile podskakowoł, podrucoł piosek, bawiył sié nim, a kie sié zmyncyl, usiod na brze-
gu morza, tak ze fale gilgotały jego łapki. Cosi jednak było nie w porzondku i nie dawało
Liskowi spokoju.

- Tutok jes przepiyknié, ale rod byk był, kieby byli se mnom mama i tata. Wtedy by
my sié mogli ciesýc społým – pedzioł smutno som do sié Trzýłapek.

Ô niedługom kwile późnij usłyszał za sobom jakiesi głosy. Ôbyrtnon się... i nie uwierzył w to, co uwiidził.

- Mama? Tata? Co wy tutok robicie? - krzyknon Lisek.

- Och, sýnecku, telok rada, ze cié widzým! - pedziała Mama – Straśnié my się mortwiyli!

- Ale jako ześcié mnie znašli, skond ześcié wiedzieli, ze bedym akurat tutok? - dopytował się Trzýłapek.

- Widzis, sýnku – zacon Tata – tak po prowdzié to w ôgôle nie musieli my cié sukać...

- Ale – rzók Lisek.

- Dej, ze ci ôdpowiy – pedzioł z uśmiechym Tata – bocýs tyn puske, cok ci jom doł?

- No, mom jom se sobom, ale co...

- To nie jes tako zwyczajno puska – przerwoł Tata – Mom kompas, co pokazujé kierunek, we ftory trza íś, coby tyn puske nońś. Nie pytoj się mnie, jako to działo, bo som nie wiy. Wozne, ze działo, prawda? - doruciył z uśmiechym.

- To znacy... ze wy cały cos śliścié za mnom? - spytoł się Lisek.

- Tak, kochany. Wiada, byli my beżpiycnié ôddalyni, ale cinyngiy mieli my cié na ôku – pedziała Mama.

- Cemu ześcié mi nie pedzieli?

- Kochanié, kcieli my, coby to była twoja przýgoda. Cosi, co na zawse bedzié w twojyj pamiyńci jako pokonanié wlosnyk słabości, rozumiyś? - dodała zatroskano Mama.

Trzýłapek kiwnon głowom i ôbłapiyl rodziców. Stoli tak, patrzyncy na przepiykny zachód słońka i ciesyl się wspólnom kwilom. Kie słońko juz zasło, Lisek się uśmichnon i spytoł:

- Pudzieme juz du domu? Teroz jedyno rzec, ô ftoryj marze, to legnońc spać w swojyj wlosnyj pościeli.

Mama i Tata Trzýłapka wybuchyni śmiechym, ftory jesce długo im twarzýsył w dródze nazod i ôdbijoł się echym miyndzy drzewami.

Przełozyl Kuba Ścisłowicz

* * * * *

Ôpowiadanié pochodzi z antologii „Magiczna Bajaderka”:

http://bloggerzybajkipisza.blogspot.com/p/kontakt_11.html

Autorstwo ôbrozków: *Mewa Rysuje*:

<http://newarysujeblogspot.com/>